

4 a 4.
Lasten Kirjasto N:o 4.

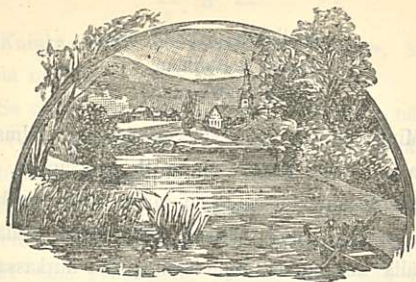
JENNY WILLIS.

HELSINGISSÄ.

Lähetyskirjakaupan
kustannuksella,
1894.

Hinta 10 p:ä.

Kukin paikallaan, Pikku nurkassaan.

Jenny Willis, joka oli apulaisena keittiössä, kirjasti paraillaan veitsiä. Joku oli huolimattomuudessaan jättänyt yhden veitsistä kovin ruosteiseksi, mutta Jenny hankasi kaikin voimin, hankasi ja hyräili pientä laulua:

Maailma on pimeä
Siis me valaistaan,

Siellä sä ja täällä mä,
Kukin voimillaan,
Pikku nurkassaan!

»Minkätähden sinä noita veitsiä niin julmasti hankaat?» kysyi Maria. Maria oli kyökkipiika.

»Sentähden kun ne ovat minun pikku nurkassani», vastasi Jenny iloisesti. »Katsoppas, siellä sä ja täällä mä, kukin voimillaan, pikku nurkassaan. Teen tämän niin hyvin kuin osaan, muutahan en minä voikkaan tehdä.»

»En minä vaan huolisi tuohon voimiani tuhlata», sanoi Maria. »Tiedänhän, ett'ei siitä kukaan välitä,»

»Jeesus kyllä siitä välittää,» vastasi Jenny ja lauloi taas: »siellä sä ja täällä mä, kukin voimillaan, pikku nurkassaan.»

»Merkkillistä, lieneeköhän tämä paisti sitte minun nurkassani», ajatteli Maria. Jos tuo lapsi tekee mitä hän voi, niin täytyneehän minunkin tehdä samoin. Jos Jumala tietää veitsistä, niin tietää Hän varmaan paistinkin.» Ja niin paistoi Maria erittäin hyvin.

»Kuinka paisti oli erinomaista tänään», sanoi Emma neiti.

»Se on Jennyn ansio», vastasi Maria ja näytti niin tyytyväiseltä. Sitte kertoi hän Jennystä ja ruosteisesta veitsestä.

Emma neiti seisoi silittäen ja oli väsynyt ja hikinen. »Eihän Helena nyt siitä niin välitä, jos liepeet vähä ryppyynkin jäävät», sanoi hän, »minullahan on niin kiire, mutta samalla muisti hän Jennyn ja veitset ja hän silitti parhaimpansa mukaan.

»Kuinka hyvin pukuni on silitetty», ihaili Helena ja Emma vastasi nauraen: »Se on Jennyn ansio», ja niin kertoi hän veitsistä.

»Ei», sanoi Helena ystävälleen, joka tuli kyläilemään, »en todellakaan voi tulla luoksesi tänä iltana. Menen rukous-kokoukseen siellä on minun nurkkani.»

»Sinun nurkkasi? Mitä sinä tarkoitat?» Helena kertoi veitsistä.

»Vai niin», sanoi ystävä, »jos et voi tulla luokseni niin minä tulen kanssasi», ja niin he menivät rukous-kokoukseen.

»Kuinka kiltisti Te teittekään auttaessanne laullulla tänä iltana», iloitsi pastori Helenalle, heidän kotiin palatessaan. »Pelkäsin, ett'ette tulisikaan.»

»Se oli meidän Jennymme ansio», sanoi Helena; »hän tahtoi koettaa parastaan, vaikkapa vaan veitsien kirkastamisessa». Ja niin hän kertoi veitsistä.

»Tahdompa vielä kerran pistäytyä täällä», sanoi pastori pysähtyen pienen tupasen ovelle. »Sanoin kyllä eilen, ett'ei se enää maksaisi vaivaa, mutta tahdon tehdä mitä voin.» Tuvassa makasi sairaana eräs mies, jota pastori oli useita kertoja käynyt katsomassa saamatta kuitenkaan häntä tarkkaamaan sanojaan, mutta nyt sanoi hän tupaan astuessaan: »Tulen kertomaan Teille jotakin», ja niin kertoi pastori Jennystä ja hänen veitsistään ja hänen pikku nurkastaan ja miten hän teki kaikki, mitä hän voi. Silloin pyyhkäisi kipeä mies silmiään ja sanoi:

»onhan minullakiu pikku nurkkani, tahdon siellä koettaa loistaa Herralle». Sairas mies oli Jennyn isä. Ja Jeesus katsoi alas Jennyn ja sanoi: »Hän teki mitä hän voi». Ja niin antoi Jeesus siunauksensa.

»Paras on ett'en mene kävelemään, mietti Helena itsekseen. Tahdon lopettaa äidin puvun. Sen osaan kyllä tehdä.»

»Istutko vielä ompelemassa, lapseni, sanoi äiti; luulin sinun olevan kävelemässä.»

»Ei, äiti; mielestäni oli tämä puku minun pikku nurkassani, ja siksi tahdon valmistaa sen.»

»Sinun pikku nurkassasi?» virkki äiti hämmästyneenä, ja Helena kertoi Jennystä ja veitsistä. Samassa soi ovikello ja äiti meni miettien pastoria vastaan. »Minä kyllä voisin antaa enemmän», ajatteli hän ottaessaan hitaasti esille ne 40 markkaa, jotka hän oli lähetykselle määrännyt. »Tuo köyhä lapsi keittiössä tekee mitä hän voi, tokkohan minä teen mitä voin. Minä annan 100 markkaa.»

Ja Jennyn suojelusenkeli sanoi toiselle enkelille:
»Jenny on tänään antanut 100 markkaa rakkaille
lähetyssaarnaajillemme Indiassa».

»100 markkaa!» sanoi toinen enkeli. »Minä olen
luullut häntä köyhäksi.»

»Niin hän itsekin luulee, mutta, katsoppas, hä-
nen taivaallinen Isänsä ei olekkaan köyhä. Jenny
teki, mitä hän voi ja lopun teki Isä.»

Mutta Jenny ei tietänyt mitään kaikesta tästä
ja seuraavana päivänä seiso i hän taas veitsiään kir-
kastamassa ja hyräili:

Maailma on pimeä
Siis me valaistaan,
Siellä sä ja täällä mä,
Kukin voimillaan,
Pikku nurkassaan!

Kauniit kädet.

»Katso täti Klara, kuinka rumat ja karkeat Maria Jansonin kädet ovat», sanoi eräs pieni tyttönen, nimeltä Berta, tädilleen, kun he menivät kotiin sunnuntaikoulusta.

»Minä sitävastoin pidän että Marialla on kauniimmat kädet, kuin kellään muilla tyttöillä minun koulussani.»

»Kuinka sinä, rakas täti, voit sellaista sanoa? Marian kädethän ovat niin punaiset ja paksut, kuin ne voivat olla; ei hän voisi soittaa pianoa niillä.»

Klara täti otti Bertan kädet omainsa välin ja sanoi: »Sinulla on, pieni Berta, kyllä kauniit val-

koiset ja pehmeät kädet, mutta minun silmissäni eivät ne ole niin kauniit kuin Marian. Sanonko sinulle minkätähden?»

»Niin, tee se, täti Klara» vastasi Berta innokkaasti.

»Katsopa, se on siitä lapseni, että Marian kädet ovat aina toimessa. Ne puhdistavat ja pesevät, ne sytyttävät tulta, lakaisevat ja tomuuttavat, ne neulovat ja ompelevat ja ovat alituudessa liikkeessä auttaakseen köyhää äitiä, joka työskentelee kaikin voimin pitääkseen huolta lapsistaan.»

»Sitä en ole koskaan ennen ajatellut,» sanoi Berta ajattelevaisesti.

»Paitsi kaikkea tätä, jatkoi täti Klara, niin pesee ja pukee hän pienet siskonsa ja auttaa heitä läksyjensä lukemisessa. Sanalla sanoen, hänen kätensä ovat täynnä hyviä töitä. Minä näin hänen muutama päivä pyyhkivän kyyneleitä erään pienen tytön silmistä; lapsi oli näet kaatunut kadulla ja itki katkerasti. Minä olen myös nähnyt hänen auttavan erästä pientä poikaa kantamaan yhtä suurta hiilikoria; niin paljon hyvää käsillensä.»

»Täti, minä en koskaan enää sano, että Marian kädet ovat rumat,» sanoi nyt Berta.

»Se ilahuttaa minua lapseni. Mutta Marian käsillä on vielä yksi ominaisuus, josta en ole ennen puhunut sinulle: ne ovat monen monta kertaa ristiissä, kun hän rukoilee Jeesukselta voimaa että voisi kaikki tehdä yhä suuremmalla rakkaudella äitiänsä ja sisariansa kohtaan, samoin kuin kaikkia muitakin kohtaan, joiden kanssa hän tulee tekemisiin.

Tämä oli terveellinen läksy Bertalle koko elämänsä ijäksi. Olkoon se samoin nytkin meille kaikille, pienille ja suurille.

Sade taivaasta.

Eräässä suuressa kaupungissa, jossa vedestäkin oli maksettava, jota kaupungin asukkaat käyttivät, tuli kerran pieni tyttö siellä olevan uskovaisen pastorin luo.

Hän rakasti Vapahtajaansa sydämmellisesti ja hänellä oli nyt mukanaan neljäkymmentäkaksi markkaa pakanalähetykselle. Pastori suuresti kummasteli sitä suurta lahjaa ja kysyi tyttöseltä:

»Kuinka sinä olet voinut koota niin paljon? Onko todellaan kaikki tyyni omaasi?

»On, herra pastori», vastasi hän, »minä olen itse sen ansainnut.»

»Rakas lapsi, kuinka sinä olet voinut sen ansaita? Olethan itse niin köyhä?» kysyi pastori taas.

Tähän vastasi hän: »Oi, rakas herra pastori, ajattellessani että Herra Jeesus oli kuollut minun tähteni, tahdoin minä niin mielelläni tehdä jotakin rakkaudesta Hänehen. Minä kuulin silloin että tarvittiin paljon rahaa, jotta evankeliumi Hänestä voisi tulla viedyksi ulos pakanoille. Minä aloin sentähden koota sadevettä ja myydä sitä pesuvaimoille viidestä pennistä sangollisen. Sillä tavoin olen saanut nämä rahat.»

Pastori oli syvästi liikutettuna ja sanoi:

»Rakas lapseni, minä kiitän Herraa, että rakkautesi on pakoittanut sinua tekemään työtä Hänelle sellaisella uskollisuudella ja kestävyydellä. Nyt tahdon myöskin ilolla mainita lahjasi ja nimesi lähe-tyssanomassamme.»

»Oi ei, älkää sitä tehkö, rakas herra pastori,» rukoili tyttönen.

»Minkätähden ei?» kysyi hän ystävällisesti.

»Niin minä tahtoisin paljoa mieluummin, ett'ei kukaan muu, kuin rakas Vapahtaja, tietäisi siitä. Woittehan kirjoittaa: »Sade taivaasta,» vastasi pieni tyttö.

Niin tulikin kirjoitukseksi, ja tämä sade taivaasta oli Herran siunaus. Eikö meidän, jotka luemme taikka kuulemme tätä kertomusta, täydy hävetä katsellessamme tämän pienen tytön lapsellista rakautta ja syvää nöyryyttä?

Milloin tulee meidän antaa

sydämmemme Jumalalle?

„Milloin tulee meidän antaa sydämmemme Jumalalle“, lausui kerran eräs pyhäkoulun opettajatar tyttösille, jotka olivat hänen luokallaan. Hän oli sitä ennen puhunut heille Herran kehotuksesta: „poikani, tyttäreni, anna minulle sydämmesi“, ja jätti nyt heidän harkittavakseen, milloinka kukin heistä arveli ajan olevan noudattaa tätä Herran pyyntöä.

Alussa olivat kaikki ääneti ja katselivat vähän hämillään toinen toistaan. Opettajatar meni silloin kunkin luo erikseen ja toisti saman kysymyksen.

„Emma, mitä sanot sinä“, lausui hän luokan vanhimmalle tytölle. „Milloin tulee meidän antaa sydämmemme Jumalalle?“

„Kun tulemme kolmentoista vuoden vanhoiksi“, vastasi Emma vähäsen epäilevästi.

„Mitä sanot sinä, Iida“, sanoi opettajatar kääntyen toisen puoleen. Kaikki olemme me jo yksimielisiä siitä, että meidän on antaminen sydämmemme Jumalalle ja me olenne kuulleet, että Hän kehottaa meitä jokaista tekemään sen; mutta sanoppas mitenkä varhain meidän pitäisi ottaa vaarin tästä kehotuksesta?“

„Kun tulemme kymmenen vuoden vanhoiksi“, vastasi Iida tyytyväisenä, sillä hän luuli varmasti tulleensa koko joukon lähemmäksi totuutta, kuin Emma.

„Mitä arvelet sinä, Hanna“, jatkoi kysyjä. Hanna, joka arvasi, ettei opettajatar ollut tyytyväinen edellisiin vastauksiin, vastasi vuorostaan:

„Kun tulemme kuuden vuoden vanhoiksi.“ Si-

ten kävi opettajatar läpi koko luokan saaden yhdeltä yhden, toiselta toisen vastauksen, joista ei kuitenkaan yksikään häntä tyydyttänyt. Lopuksi kääntyi hän nuorimman tytön, seitsenvuotiaan Lyydian puoleen, taputti hänen päätänsä ja lausui ystävällisellä äänellä:

„Lyydia, miten pian, sinun mielestäsi, meidän tulee antaa sydämemme Jumalalle?“

„*Niin pian kuin me tunnemme olevamme syntisiä ja tiedämme, kuka Jumala on,*“ kuiskasi Lyydia suloisesti hymyillen.

Mikä ihana vastaus ja kuinka totta! Jospa sinä, rakas, nuori ystäväni, niin pian kuin tunnet itsesi syntiseksi ja tiedät kuka Jumala on, et viivyttelisi päivääkään, vaan heti antaisit sydämesi Jumalalle ja tulisit Jumalan lapseksi, kristityksi. joka kaikissa kohdin koettaa elää Vapahtajan opin mukaan.

Loke nimiseltä erämaan arapialaiselta kysyttiin kerran, kuinka hän saattoi olla varma siitä, että Jumala oli olemassa. „Samalla tavalla, kuin varmuudella voin erottaa, onko ihminen tai eläin kulkenut erämaan hiekassa,“ vastasi hän.

*Seuraavia kirjoja voidaan tilata
Lähyskirjakaupasta Helsingissä.*

Nuorison kirjasto:

- N:o 1. Kaksi lasta, joka etsivät taivasta. Hinta
25 p:ä.
- N:o 2. Pieni kengän harjaaja ja laulaja. Hinta
20 p:ä.

Lasten kirjasto:

- N:o 1. Kallisarvoinen teko. Hinta 10 p:ä.
- N:o 2. Varpuset. Hinta 10 p:ä.
- N:o 3. Pieni sankari y. m. Hinta 10 p:ä.
- N:o 4. Jenny Willis y. m. Hinta 10 p:ä,
F. B. Meyer Älä lähde viraan mukana kulkemaan.
Hinta 25 p:ä.
- Luvattu maamme, Sananen uudelle vuodelle. Hinta
10 p:ä.

